

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ ΖΑΝΕΤ

Το φθινοπωρινό εκείνο βράδυ, η Ζανέτ, η μικρή περατάρισσα, μία κοπελίτσα δεκάξη χρόνων που φαινότανε όμως για δεκατριών, τραβούσε γερό κουπί για να περάση τόν Σηκουάνα και να πάη τους πελάτες της στο άντικυρνώ νησάκι.

Μές στη βάρκα της βοσκόντουσαν μία ψηλή όμορφη γυναίκα, με προκλητικώτατο ύφος, η άπαχισσα Ζελί, και δύο άντρες, απάχηδες κ' εκείνος ο ξαδερφός τη, ο Τοτόρ και ο φίλος της ο Ζιλό.

Τά τρία αυτά ύποπτα ύποκειμενα επήγαιναν μία εβδομάδα τώρα στακτικά, με τη βάρκα της Ζανέτ, στο νησί, όπου, κρυμμένο μέσα στα σύνδ νδρα μέρη του βοσκόνταν ένα καταγώγιο κρυψώγιο των πιο επικίνδυνων ανθρώπων. Τό απόβραδο γινότανε στο νησί αυτό άνταρα και μεθοκόπι, τη νύχτα όμως, μές στά σκοτάδια, πολύ χειρότερα πράγματα.

Η Ζανέτ, καθώς τραβούσε τό κουπί, χωρίς να θέλη άκουγε τις κουβέντες των. Δέν την ενδιέφεραν όμως καθόλου τά διάφορα σχέδια που κατέστρωναν οι κακοποιοί αυτοί. Άλλοστε τούς φοβοτανε κιόλα γιατί φοβήη και όρφανούλα καθώς ήταν δέν είχε κανέναν προστάτη, μολοτού η μεγάλη της κάλοσύνη και η ειλικρίνεια την είχαν κάνει αγαπητή σ' όλο τόν κόσμο.

— Λοιπόν, έλεγε η Ζελί, και εγώ βάζω τό χέρι μου στη φωτιά ότι ο μικρούλης αυτός ύπαξιωματικός είνε ξετρολλιαμένος μαζί μου! Είμαι σίγουρη, όπως σάς βλέπω και με βλέπετε, ότι θαρθή στο γλέντι που τόν καλέσαμε. Και άν δέν φτάσουν για να τού πάρουμε τά λεφτά, τά όφρατα μου ματάκια, τί τάχουμε τά χέρια; Θα δουλέψουν κ' αυτά... Πρέπει να δώση ό,τι έχει και δέν έχει άπάνω του, γιατί άλλωθως άλλοίμονό του!

— Κλείστο! της έκανε ο Τοτόρ. Η μικρούλα μπορεί να μιά άκούση...

— Ε! κ' έπειτα; Ξέρεις πολύ καλά ότι και μιά έξη άν της ξεφύγη, θα την κινουμε να καταλήη τη γλώσσα της! Έννοια σου και δέν αργούμε...

— Κλείστο σου λέω! της ξανάλε ο Τοτόρ. Αυτά τά πράγματα δέν τα λένε μπροστά σε άλλους...

Η Ζανέτ δέν καλάκουσε όλα όσα είχαν, μά κατάλαβε άπάνω-κάτω τί λεγαν και ανατίχιασε. Εύτυχος όμως ήταν σκοτάδι και οι απάχηδες δέν είδαν την ταραχή της. Άλλως τε σ' ένα λεπτό σχεδόν η βάρκα έφτασε στο νησί και η Ζελί με τους δύο άντρες έβγαλαν έξω.

Μόλις την είχαν βγάλει από τη θάλασσα.

Την άλλη μέρα τό απόγευμα, καθώς η βάρκα της λιανίζόταν, γλυκιά στά νερα του ποταμού, η Ζανέτ άκουσε μία καθαρή και χαρούμενη φωνή να της κράηη:

— Δέ μου λές, μικρούλα μου, μπορείς να με περάσης τό νησί; Θέλω να πάω στο ξενοδοχείο της διδος Ζελί.

Πριν άκούη προφάση ν' άταντηη η Ζανέτ ένας ύπαξιωματικός, νέος, όμορφος, γυναικίος της ώρας, με άσημένιες έπομίδες και μπότες φρεσκοβερνικωμένες που λαμπροκοπούσαν με τό κομψό του πλινκίο, πήδηξε έλαφρα στό βάρκα. Η Ζανέτ υόλις τόν είδε, άμέσως κατάλαβε ότι ήταν ο νέος για τόν όποιον μιλούσαν την περασμένη βραδιά οι απάχηδες.

Πρός σπινθήη η μικρούλα περατάρισσα αισθάνθηκε ένα μικρό δισταγμό. Ύστερα όμως άδραξε άποφασιστικά τά ζουτιά και προχώρησε.

Η Ζανέτ κοπιηλάτουσε άδρόμια και άργά, είτε γιατί ήταν κουρασμένη, είτε γιατί τό ρεύμα του ποταμού ήταν άναποθέρο στο μέρος εκείνο, είτε γιατί μιά έπιμονη οσέφηη την άναπολούσε.

Έξαίτη η στιγμή, καθώς άναψε τό τσιγάρο του ο ύπαξιωματικός, η Ζανέτ, είδε καθαρόφωρα, στη λάμψη του σπινθη, τόν πρόσωπό του. Ήταν τόσο νέο, τόσο παρνετικό! Και τά μίτια του ήταν τόσο γλακά, και κάτω άτ' τό μουστάκι του, τόσο παιδιάστιχο τό χαμυγέλο τό!

— Άν άπ' τό νησί, σέφθηκε, οι απάχηδες δούν τη φλόγα, θα καταλάβουν ότι ο πελάτης των φτάνει, ότι τούς τόν πηγαίνω... Τότε δέν θα μπορούσω να κάνω άλλωθως πια να τούς τόν πάω, μά και τά τόν έχουνη δη.

— Ως τόσο έξακολουθούσε να τραβη κουπί, αλλά πάντα άργά, όποτε τό ρεύμα μόνο έκανε να προχωρηη την βάρκα.

Έκείνη τη στιγμή, καθώς άναψε τό τσιγάρο του ο ύπαξιωματικός, η Ζανέτ, είδε καθαρόφωρα, στη λάμψη του σπινθη, τόν πρόσωπό του. Ήταν τόσο νέο, τόσο παρνετικό! Και τά μίτια του ήταν τόσο γλακά, και κάτω άτ' τό μουστάκι του, τόσο παιδιάστιχο τό χαμυγέλο τό!

— Ο κακόμοιρος! — άναστενάξε με σφιγμένη καρδιά. — Όχι, δέν μπορώ, δέν πρέπει, ενθ' έξρω τί τού ετοιμάζουν, να τόν πάω,

σάν να ήμουν συνένοχός των, στη φρικτή αυτή Ζελί και στους δύο άπαίσιους συντρόφους της. Είνε τόσο καλός, ο καυμένος, τόσο ξενοιαστος, τόσο χαρούμενος!

— Βλέπω ότι κουράστηκες, μικρούλα μου, της είπε έξαφνα με την άπαλή και χαϊδευτική του φωνή ο νέος. Μ' άφήνεις να σε βοηθήσω κ' έγω λίγο;

— Μά τόσο βιάζεσθε λοιπόν να φτάσετε; — μουρμούρισε η Ζανέτ πολύ σιγανά. — Στην κακή αυτή έποχή δέν είνε φρόνιμο να τριγυρνά κανείς στο έρημο και άσωμένο αυτό νησί.

— Ένόμια ότι τό ξενοδοχείο της διδος Ζελί είνε ευχάριστο, καλό, και ότι συγχάζεται από κόσμο.

— Δέν είνε ξενοδοχείο, είνε ένα κρηπαρέ όπου κάνει κανείς επικίνδυνες συναντήσεις, — επε η μικρούλα περατάρισσα με μία φωνη που γινόταν όλοένα και πιο σταθερή.

Ξαφρισμένος ο νέος ρώτησε: — Μά και η Ζελί και οι δύο άδελφοί της;

— Οι δύο άδελφοί της... Θέλετε να πητε δηλαδή ο φίλος της και ξαδερφός της, που είνε και αυτός ίσως φίλος της! Δέν με ενδιέφερε βέβαια έμένα για τίς δουλειές του κόσμου, μά χθές τό βράδυ καθώς τούς πήγαίνα με τη βάρκα μου στο νησί, άκουσα χωρίς να θέλω τις κουβέντες τους. Έλεγαν ότι σάς περιμένουν για να σάς πάρουν τά λεφτά σας. Ξέρω ότι δέν έπρεπε να σάς τό πώ, μά ποει η ψυχή μου να βλέπω έναν τόσο καλό άνθρωπο σάν και σάς να κινδυνεύη. Γι' αυτό και πήγαίνα προηγουμένως τη βάρκα μου άργά. Ήθελα να σάς προειδοποιήσω.

— Άν πάλιν, μ' όλο που ξέρετε τί σας περιμένει, θέλετε να πάτε στο νησί, εγώ σας πηγαίνω!

— Μά την πίστη μου, όχι! είπε ο νέος, πετώντας τό τσιγάρο του στο νερό. Δέν έχω καμιά όρεξη να ριμοκινδυνέψω τη ζωή μου χωρίς κανένα λόγο. Όχι δέν θα πάμε στο νησί, άς γυρίσουμε!

Η Ζανέτ, που δέν συλλογιότανε καθόλου τόν έαυτό της, αισθάνθηκε χαρά όταν άκουσε την άτόφραση του νέου. Και τόση δύναμη της έδωσε αυτό, όποτε με μερικές κινήσεις ξανάφανε την βάρκα στην όχθη άπ' όπου είχαν ξεκινήσει.

— Τί σοφ' χρωστώ; την ρώτησε τότε ο νέος, έτοιμος να βγη.

Η Ζανέτ, η τόσο γλαμη συνήθως, ροδοκοκκίνισε και άπήνησε συγχινιμένη:

— Όταν πηγαίνω στο νησί, παίρνω πέντε φράγκα. Άλλά' άφού δέν πήγαμε, δέν κάνει να μου δώσετε τίποτε.

Ο νέος άδραξε τότε τό χέρι της Ζανέτ, τις τό άνοιξε και έλλεισε μέσα διά της βίας ένα μικρό νόμισμα. Ύστερα τη χαϊρέτησε και γέηγορα-γέηγορα έφυγε και χάθηκε. Όταν η Ζανέτ άνοιξε τό χέρι της, είδε, μ' όλο τό σκοτάδι, ότι τό νόμισμα ήταν χρυσό. Θαμπαθήσε τόσο πολύ άτ' αυτό λέξ κ' ο ήλιος είχε πέσει στην παλάμη της. Ύστερα τό ένανοκώταξε, τό έσφιξε και τό έφραξε στον κόρφο της όπου αισθάνθηκε ότι έφτασε άκριβώς στην καρδιά της. Εκεί τό σταμάτησε πένεόντας τό με την παλάμη της. Και τότε έννοιωσε ότι η καρδιά της τυπούσε δυνατώτερα παρ' ό,τι συνήθως και ότι τό χρυσό νόμισμα άντι να είνε ψυχρό, την έκαίγει...

Την άλλη μέρα ο νέος ύπαξιωματικός τραβήξε πάλι προς τό μέρος πούχε συναντήσει την μικρή Ζανέτ. Αισθάνονταν την έπιθυμία να την δη, να την ευχαριστήη μία άκομη φορά. Φοβόταν για τη ζωή της. Άν οι απάχηδες της είχαν κάμει κανένα κακό για τη προδοσία της;

Μόλις όμως έφτασε, είδε άντρες και γυναίκες, μαζωμένους ένα γύρω, στην όχθη, οι όποιοι φώναζαν:

— Σίγουρα οι τρεις απάχηδες τώκαναν αυτό. Έβγαλαν άπόψε τη νύχτα άπ' τό νησί. Ο νέος διεχίσε τό πλήθος και κύτταξε.

Ένα μικρό κοριτσιότικο σωματάκι, άκίνητο και άηχο, μόλις σκεπασμένο με κ'τι κουρούλα βρεμένα άκομη, κείτονταν πάνω στα ψηλά χόρτα τη όχθης. Τό πρόσωπο φουσκωμένο και πληγωμένο από χτυπήματα με μπότες και ξύλα, ήταν δυτολογνωριστό. Μόλις την είχαν βγάλει από τη θάλασσα. Δύο άνθρωποι έσκυναν τότε για να σταυρώσουν τά χέρια της πεθαμένης, που ήταν στασιμωδικά άνεβαρημενα προς τό πελάδι της στόμα. Έξαφνα όμως, μέσ' άπ' τό ένα χέρι της, που τό άνοιξαν δια της βίας, έέφυγε ένα μικρό χρυσό νόμισμα. Και τότε ο ύπαξιωματικός με μία άστροπή σκέψης κατάλαβε τί τραλήη, τί παράφωση, τί μεγάλη άγάπη είχε έμπνεύσει στη μικρούλα. Τόσηη όποτε να θυσιάζη τη ζωή της για ζήση του και να πεθάνη φιλόπνιας τό χρυσό νόμισμα που της είχε δώσει.

Και τό φιλι' αυτό, τό πρώτο άγνό αυτό φιλι, ήταν ότι η μικρούλα περατάρισσα είχε νοιώσει άπ' την άγάπη!

Ζώρζ Λεμέρ